

Mindörökké - In memoriam Albert Flórián

2011 október 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

... és csörög, ciripel, remeg ez az átkozott, elektromos kütyü, ez a sátáni találmány. Maroktelefon, vagy nevezzük bárhogy, olyan, mint egy ragályos betegség, cipeli az ember mindenhová. És csörög, ciripel, aztán fásult, fáradt, szomorú férfiak beszélnek bele, egyik a másik után, s mind ugyanazt mondja, „Hallottad? Tudod, mi történt?”

És nem szólsz semmit, nézel magad elé, hiszen nem érted a mondatokat, az agyad tompán reagál hétf? reggel a borzalmas hírre.

Egy nappal mindenszentek el?tt.

De jönnek az újabb hívások, és Te hallgatod a sírós, rekedtes hangon, megtörve el?adott sztorikat, a felejthetetlen pillanatokot, személyes hangú anekdotákat, és közben azt halod, valahonnan a nappaliból, hogy: „Borzalmas baleset, tizennégy halottal, úgy látszik, az Úr ilyenkor, mindenszentek idején jobban, intenzívebben szólítja magához az embereket..”

És erre sem szólsz semmit.

Ehelyett fotóalbumot keresel, százszor, ezerszer átlapozottat. Olyat, amelyet már kívülr?l tudsz, minden egyes kockáját, mondatát, pillanatát magadba szívta.

Mert az életed része volt.

Az életed talán legszebb id?szakának a része. De nem unod, hiszen id?utazás ez a számodra, egy-egy kép megeleveníti, tartalommal tölti, újra valóságossá teszi a tovaszállt id?t.

Lapozol, és nincs kedved beszélni.

Nézed a Császárt, ahogy jobb lába lövésre lendül, a jobb karja az Ég felé tör, szeme a labdán, a mozdulata már-már egyszeri és megismételhetetlen. Különleges fotó az, még díjat is nyert. Milliószer merültem el benne. Aztán ott egy másik, a Császár kezében virágcsokorral, hófehérbe öltözött fradista társai vállán és viszik körbe a Népstadionban, mutatják mindenkinek büszkén, hogy íme, itt van a legjobb magyar futballista, az utánozhatatlan cselm?vész. Nézzék, csodálják!

Ott és akkor búcsúzott.

Vagy ahogy ül egy koppenhágai pálya gyepsz?nyegén, fájdalmas, eltorzult arccal. Egy Engedahl nev? dán kapus ugrott rá nem sokkal korábban a térdére, egy vereséggel végzdött világbajnoki selejtezn, és a Császár súlyos sérülést szenvedett. Hosszú-hosszú hónapokat kellett kihagyni, és felépülése után öt évvel, 1974-ben hagyta abba a futballt.

Megint csörög, ciripel a telefon.

De az album, a fotók ott tartanak, a múltban, a Császárság idejében.

És tessék, ott egy különleges pillanat, a mi Császárunk Flamengo-mezben fejelget, süt rá a forró Rio de Janeiró-i nap, és ? úgy, de úgy b?völi a lasztit, hogy még a brazilok is csodájára járnak.

És ugyanebben az évben, hatvanhétben a France Football év végi szavazásán neki ítélik az Aranylabdát.

Egyedüli magyarként.

És persze a fotó a csíp?re tett kézr?l.

Száz, ezer kép.

A védjegyévé vált.

Hányszor „olvasták a fejére”, hogy nem küzdött, nem harcolt eléggé, de ezt csak irigyei mondták.

Most meg azért hívnak, mert már nem él.

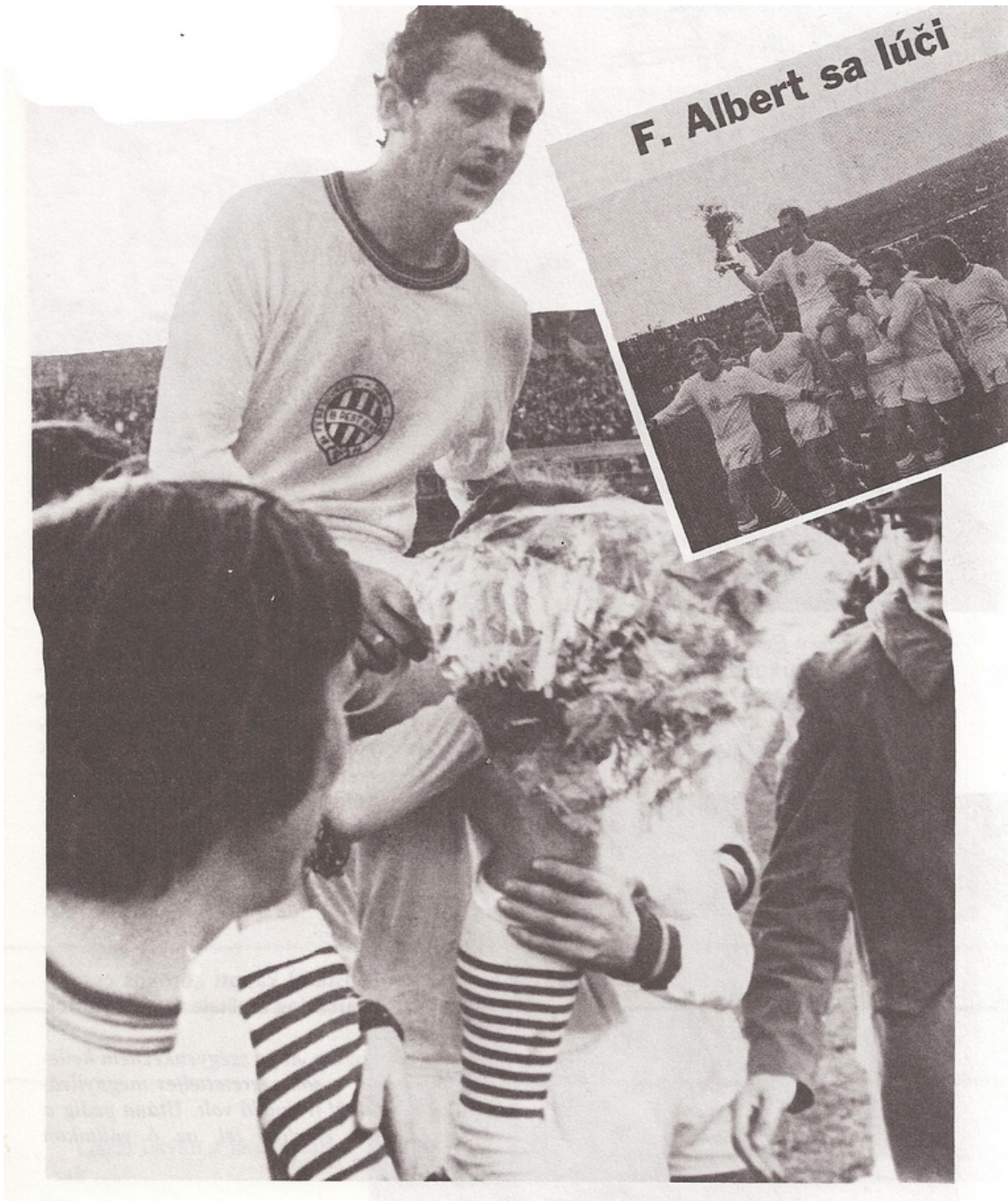
Hogy a Császár halott.

Felfogni már-már lehetetlen, mert m?tétre ment, szív m?tétre, de senki sem gondolhatta, hogy ez az utolsó útja lesz. Remekül tartotta magát, kell?képpen megünnepelve a hetvenedik születésnapját, optimistán beszélt a jöv?r?l és azt mondta: „Édes öregem, talán megélem, hogy lesz új stadionunk, és újra bajnoki címet ünnepelünk...”

Rutin m?tétnek gondoltuk.

Aztán vasárnap délután rosszul lett, és hétf? hajnalban elhagyta a Földet.

Itt ez az album, órákig, napokig belemerülhet az ember.

És miközben nézi, egyre csak az jár a fejében, hová száguld ilyen gyorsan az idő, s hová t?nnek eközben a kedvencek, a magyar futball legnagyobb csillagai, az album és az életünk f?szerepl?i: Farkas János, Tichy Lajos, Mátrai Sándor, Bene Ferenc, Páncsics Miklós, Varga Zoltán...

A hatvanas évek, a mi második futballaranykorunk legendái.

Közülük, közöttük a Császár volt a legjobb.

Albert Flórián, aki egész életében a Ferencvárost szolgálta.

A világválogatott, akir?l életében stadiont neveztek el.

A Császár enélkül is velünk, közöttünk lesz.

Mindörökké.

Sinkovits Gábor, www.nso.hu

Ajánló
